

I. Op het eerste gezicht

Mijn moeder bracht me naar het vliegveld. De autoraampjes stonden open, want het was 24 graden in Phoenix en de wolkeloze lucht was strakblauw. Ik had mijn favoriete bloes aan: mouwloos, van witte broderie. Ik droeg het als afscheidsgedaar. Mijn parka trok ik wel aan in het vliegtuig.

Op het Olympic Peninsula in het noordwesten van de staat Washington ligt, onder een bijna altijd aanwezige wolkendeken, de kleine provinciestad Forks. Er valt meer regen op deze onbetekenende stad dan waar ook in de Verenigde Staten van Amerika. Juist deze stad en zijn duistere, altijd aanwezige schaduw was mijn moeder samen met mij ontvlucht toen ik een paar maanden oud was. En in deze stad had ik tot mijn veertiende elke zomer een maand moeten doorbrengen. Vanaf toen had ik mijn poot stijf gehouden en de afgelopen drie zomers hadden mijn vader Charlie en ik twee weken doorgebracht in Californië.

En nu verbande ik mijzelf naar Forks – een actie die ik met groot afgrijzen ondernam. Ik verafschuwde Forks.

Ik was dol op Phoenix. Ik hield van de zon en de verzengende hitte. Ik hield van de levendige, uitgestrekte stad.

‘Bella,’ zei mijn moeder tegen me – de laatste van duizend keer – voor ik op het vliegtuig stapte. ‘Je hoeft dit niet te doen.’

Mijn moeder lijkt op mij, maar heeft kort haar en lachrimpels. Ik voelde een vlaag van paniek toen ik in haar grote, kinderlijke ogen staarde. Hoe kon ik mijn liefhebbende, verstrooide, onbezonnen moeder aan haar lot overlaten? Natuurlijk had ze nu Phil, dus de rekeningen zouden waarschijnlijk wel betaald worden, er zou eten in de koelkast liggen, er zou voldoende benzine in de auto zitten, en er zou iemand zijn die ze kon bellen als ze verdwaalde, maar toch...

‘Ik wil gaan,’ loog ik. Ik was altijd al een slechte leugenaar geweest, maar ik had deze leugen de laatste tijd zo vaak verteld dat hij nu bijna geloofwaardig klonk.

‘Doe Charlie de groeten.’

‘Doe ik.’

‘Tot gauw,’ drong ze aan. ‘Je kunt thuiskomen wanneer je wilt. Ik kom meteen terug als je me nodig hebt.’

Maar ik kon aan haar ogen zien wat een zelfopoffering deze belofte inhield.

‘Maak je geen zorgen om mij,’ drukte ik haar op het hart. ‘Het wordt geweldig. Ik hou van je, mam.’

Ze omhelsde me stevig, en toen stapte ik op het vliegtuig en was ze verdwenen.

Het is vier uur vliegen van Phoenix naar Seattle, nog eens een uur met een klein vliegtuig naar Port Angeles en vandaar is het nog een uur met de auto naar Forks. Vliegen vind ik niet erg, maar ik maakte me een beetje zorgen om dat uur in de auto met Charlie.

Charlie had overigens behoorlijk makkelijk gedaan over dit hele gedoe. Hij leek oprecht blij dat ik voor het eerst voor wat langere tijd bij hem kwam wonen. Hij had me al ingeschreven bij de middelbare school en zou me helpen bij het vinden van een auto.

Maar het leven zou vast moeizaam worden bij Charlie. We waren geen van beiden erg spraakzaam, en bij hem wist ik überhaupt niet waarover ik moest praten. Ik wist dat hij mijn beslissing niet echt begreep, want net als mijn moeder, had ik mijn afschuw van Forks nooit onder stoelen of banken gestoken.

Toen ik landde in Port Angeles, regende het. Ik zag het niet als een voor-teken, het was gewoon onvermijdelijk. Ik had al afscheid genomen van de zon.

Charlie wachtte op me met de surveillancewagen. Ik had niet anders verwacht. Charlie is *police chief* Swan voor de brave burgers van Forks. De belangrijkste reden waarom ik een eigen auto wilde, ondanks mijn gebrek aan geld, was dat ik weigerde rondgereden te worden in een auto met rode en blauwe zwaailichten op het dak. Niets trekt zoveel aandacht als een politie-agent.

Charlie omhelsde me onhandig met één arm toen ik het vliegtuig uit kwam struikelen.

‘Fijn je te zien, Bells,’ zei hij glimlachend terwijl hij me automatisch opving en op mijn benen zette. ‘Je bent niet veel veranderd. Hoe is het met Renée?’

‘Met mam gaat het goed. Ook fijn je te zien, pap.’ Ik mocht hem niet aanspreken met Charlie.

Ik had maar een paar tassen. De meeste van mijn kleren uit Arizona waren niet waterproof genoeg voor Washington. Mijn moeder en ik hadden ons geld bij elkaar gelegd om mijn wintergarderobe aan te vullen, maar hij was nog steeds niet uitgebreid. Het paste allemaal gemakkelijk in de achterbak van de surveillanceauto.

‘Ik heb een goede auto voor jou gevonden, heel goedkoop,’ kondigde hij aan toen we onze gordels vastmaakten.

‘Wat voor auto?’ De manier waarop hij *een goede auto voor jou* zei in plaats van *een goede auto*, maakte me wantrouwig.

‘Nou, het is eigenlijk een pick-up, een Chevy.’

‘Waar heb je hem vandaan?’

‘Ken je Billy Black nog uit La Push?’

La Push is het piepkleine indianenreservaat aan de kust.

‘Nee.’

‘Hij ging ’s zomers met ons mee vissen,’ zei Charlie.

Dat verklaarde waarom ik me hem niet herinnerde. Ik ben er goed in pijnlijke, onnodige dingen uit mijn geheugen te wissen.

‘Hij zit nu in een rolstoel,’ ging Charlie verder toen ik geen antwoord gaf, ‘dus hij kan geen auto meer rijden, en ik kon zijn pick-up voor weinig geld overnemen.’

‘Van welk bouwjaar is hij?’ Ik zag aan de veranderde uitdrukking op zijn gezicht dat hij gehoopt had dat ik dat niet zou vragen.

‘Eh, Billy heeft de motor goed onderhouden – hij is eigenlijk maar een paar jaar oud.’

Ik hoopte dat hij niet dacht dat ik daar genoeg mee zou nemen. ‘Wanneer heeft hij hem gekocht?’

‘In 1984, geloof ik.’

‘Heeft hij hem nieuw gekocht?’

‘Nou, nee. Ik geloof dat hij begin jaren zestig, of eind jaren vijftig op zijn vroegst, nieuw was,’ gaf hij schaaftig toe.

‘Char-pap, ik heb helemaal geen verstand van auto’s. Ik kan hem niet zelf repareren als er iets kapot gaat, en een garage kan ik niet betalen.’

‘Geloof me, Bella, dat ding doet het prima. Zo maken ze ze niet meer.’

Dat ding, dacht ik bij mezelf... daar zat wat in, als bijnaam in elk geval.

‘Hoe goedkoop is goedkoop?’ Want dat was per slot van rekening het onderdeel waarbij geen compromissen mogelijk waren.

‘Eh, liefje, ik heb hem eigenlijk al voor je betaald. Als een welkom-thuis-cadeau.’ Charlie gluurde met een hoopvolle uitdrukking naar mij.

Wauw. Gratis.

‘Dat had je niet hoeven doen, pap. Ik zou zelf een auto kopen.’

‘Ik vond het leuk om te doen. Ik wil dat je hier gelukkig bent.’ Hij keek voor zich op de weg terwijl hij dit zei. Charlie had moeite met het hardop uitspreken van zijn gevoelens. Dat had ik van hem geërfd. Dus keek ik voor me uit toen ik antwoordde:

‘Dat is lief, pap. Dankjewel. Dat vind ik echt heel aardig.’

Het had geen zin om toe te voegen dat ik hier met geen mogelijkheid gelukkig kon worden. Hij hoefde niet met mij mee te lijden. En ik keek een gratis pick-up niet in de bek – of de motor.

‘Eh, nou, graag gedaan,’ mompelde hij, opgelaten door mijn dankbaarheid.

We wisselden nog wat opmerkingen uit over het weer – dat nat was – en daarmee was de conversatie afgelopen. We starden zwijgend uit het raam.

Het was natuurlijk prachtig buiten, dat kon ik niet ontkennen. Alles was groen: de bomen, hun bemoste stammen, hun takken met gordijnen van mos, de bodem bedekt met varens. Zelfs het licht scheen groen door de bladeren.

Het was té groen, een vreemde planeet.

Uiteindelijk kwamen we bij Charlies huis. Hij woonde nog altijd in het kleine huis met twee slaapkamers dat hij en mijn moeder gekocht hadden in de begintijd van hun huwelijk. Dat was overigens de enige tijd die hun huwelijk gekend had – het begin. Daar, geparkeerd op de weg voor het huis dat nooit veranderde, stond mijn nieuwe – nou ja, voor mij nieuwe – pick-up. De rode lak was verkleurd en hij had dikke ronde bumpers en een bolle cabine. Tot mijn grote verrassing was ik er meteen dol op. Ik wist niet eens of hij het wel deed, maar ik zag mezelf er al in rijden. Bovendien was het een van die stevige metalen gevallen die nooit beschadigd raken. Het soort dat je ziet bij een ongeluk en dat zelf geen enkel deukje heeft maar dat wel omringd

wordt door de brokstukken van de auto van buitenlands fabrikaat waar hij op gebotst is.

‘Wauw, papa, ik vind hem geweldig!’ Nu zou mijn afgrijselijke dag morgen iets minder afschuwelijk zijn. Ik zou niet voor de keuze staan om of door de regen drie kilometer naar school te lopen, of een lift te moeten aavaarden in de surveillanceauto van de *chief*.

‘Fijn dat je hem mooi vindt,’ zei Charlie bruusk, opnieuw opgelaten.

We hoefden maar een keer te lopen om al mijn spullen naar boven te brengen. Ik kreeg de slaapkamer op het westen, die uitkeek op de voortuin. De kamer was bekend; sinds mijn geboorte was dit mijn kamer. De houten vloer, de lichtblauwe muren, het plafond dat in een punt liep, de vergeelde vitrage voor het raam... ze waren allemaal onderdeel van mijn jeugd. De enige veranderingen die Charlie ooit had aangebracht, waren het vervangen van de wieg door een bed en het toevoegen van een bureau toen ik ouder werd. Op het bureau stond nu een tweedehands computer en over de vloer liep het telefoonsnoer voor het modem naar de aansluiting in de muur. Dit was een eis van mijn moeder, zodat we gemakkelijk contact konden houden. De schommelstoel uit de tijd dat ik een baby was stond nog in de hoek.

Er was maar één badkamer boven aan de trap, die ik zou moeten delen met Charlie. Daar probeerde ik maar niet te veel aan te denken.

Een van de beste eigenschappen van Charlie is dat hij niet om je heen blijft hangen. Hij liet me alleen zodat ik kon uitpakken en me kon installeren. Iets wat voor mijn moeder volslagen onmogelijk zou zijn geweest. Het was fijn om alleen te zijn, niet te hoeven glimlachen en blij te kijken. Een opluchting om mismoedig uit het raam te kunnen staren naar de stromende regen en een paar tranen te laten lopen. Ik was niet in de stemming voor een echte jankbui. Die bewaarde ik voor vanavond in bed, wanneer ik zou moeten denken aan morgenochtend.

Forks High School had een angstaanjagend totaal van slechts driehonderdzevenenvijftig, nu driehonderdachtenvijftig, leerlingen. Thuis zaten er alleen al in mijn jaar meer dan zevenhonderd leerlingen. Hier waren alle kinderen samen opgegroeid – hun grootouders hadden al als kleuter bij elkaar gespeeld. Ik zou het nieuwe meisje uit de grote stad zijn, een rariteit, een uitzondering.

Als ik eruit zou zien als een meisje uit Phoenix, zou ik daar misschien mijn voordeel mee kunnen doen. Maar wat betreft uiterlijk had ik nooit ergens bij gepast. Ik zou gebruind moeten zijn, sportief, blond. Een volleybal-speelster of misschien een cheerleader. Allemaal dingen die horen bij een leven in de *Valley of the sun*.

In plaats daarvan was mijn huid ivoorkleurig – zonder het excuus van blauwe ogen of rood haar – ondanks de voortdurende zonneshijn. Ik was altijd slank geweest, maar op een of andere manier zacht, duidelijk geen sportvrouw: ik miste de noodzakelijke hand-oogcoördinatie om sport te beoefenen zonder mezelf voor paal te zetten, zodat ik zowel mezelf als iedereen dicht in mijn buurt blesseerde.

Toen ik mijn kleren had opgeborgen in de oude houten kast, pakte ik mijn toilettas en ging naar de gemeenschappelijke badkamer om mezelf na een dag reizen op te frissen. Ik keek naar mijn gezicht in de spiegel terwijl ik de klitten uit mijn natte haar borstelde. Misschien lag het aan het licht, maar ik zag er gelijk al valer, ongezonder uit. Mijn huid kon mooi zijn – hij was erg licht, bijna doorschijnend – maar dat hing volledig af van kleur. Ik had hier geen kleur.

Tegenover mijn bleke reflectie in de spiegel was ik gedwongen toe te geven dat ik mezelf voor de gek hield. Ik paste niet alleen wat betreft uiterlijk nergens bij. Als ik al geen plekje voor mezelf kon vinden op een school met drieduizend leerlingen, wat zouden mijn kansen hier dan wel niet zijn?

Ik kon niet goed overweg met mensen van mijn leeftijd. Misschien was het wel zo dat ik niet goed overweg kon met mensen, punt. Zelfs mijn moeder, die mij het meest nabij was van alle mensen die ik kende, zat nooit helemaal op dezelfde golflengte als ik. Soms vroeg ik me af of mijn ogen wel dezelfde dingen zagen als de rest van de wereld. Misschien maakte iets kortsluiting in mijn hoofd.

Maar de oorzaak deed er niet toe. Het enige wat er toe deed was het gevolg. En morgenochtend was nog maar het begin.

Die nacht sliep ik slecht, zelfs toen ik uitgehuild was. Het voortdurende *woesj-en* van de regen en de wind tegen het dak wilde maar niet naar de achtergrond verdwijnen. Ik trok de verkleurde oude quilt over mijn hoofd en later legde ik daar mijn kussen bovenop. Maar ik viel pas na middernacht in

slaap, toen de regen eindelijk overging in een zachtere miezer.

Dichte mist was alles wat ik de volgende ochtend zag uit mijn raam, en ik voelde hoe claustrofobie bezit van me nam. Je kon hier nooit de lucht zien, het was als een kooi.

Het ontbijt met Charlie was een stille aangelegenheid. Hij wenste me veel succes op school. Ik bedankte hem, wetend dat zijn hoop vergeefs was. Veel succes ging meestal aan mij voorbij. Charlie vertrok als eerste, op naar het politiebureau dat zijn familie vormde. Na zijn vertrek zat ik in een van de drie niet bij elkaar passende stoelen aan de oude, vierkante eiken tafel en bestudeerde de keuken. Hij had donkere houten wanden, heldergele kastjes en een witte linoleum vloer. Er was niets veranderd. Mijn moeder had de kastjes achttien jaar geleden geschilderd in een poging het huis wat zonniger te maken. Boven de kleine open haard in de aangrenzende miniwoonkamer hing een serie foto's. Een trouwfoto van Charlie en mijn moeder in Las Vegas, een van ons drietjes in het ziekenhuis vlak na mijn geboorte genomen door een vriendelijke verpleegster, en een opeenvolging van schoolfoto's van mij tot en met die van het afgelopen jaar. Het was gênant om naar te kijken. Ik moest maar eens proberen Charlie zo ver te krijgen dat hij ze ergens anders ophing, in elk geval zolang ik hier woonde.

Hier in dit huis was het onmogelijk niet te beseffen dat Charlie mijn moeder nooit vergeten was. Het gaf me een ongemakkelijk gevoel.

Ik wilde niet te vroeg op school komen, maar ik hield het niet meer uit in dit huis. Ik deed mijn jack aan – dat aanvoelde als een anti-stralingspak – en stapte de regen in.

Het miezerde alleen nog een beetje, niet voldoende om gelijk doorweekt te raken. Ik tastte naar de voordeursleutel die altijd verstopt was onder de dakrand bij de deur en sloot af. Het klossen van mijn nieuwe waterdichte laarzen werkte op mijn zenuwen. Ik miste het gebruikelijke knersen van grind terwijl ik liep. Hoewel ik dat graag wilde, kon ik niet stil blijven staan om mijn pick-up opnieuw te bewonderen, want ik wilde snel weg uit die mistige vochtigheid die om mijn hoofd wervelde, aan mijn haar plakte en onder mijn capuchon bleef hangen.

In de pick-up was het aangenaam droog. Het was duidelijk dat Billy of Charlie, een van de twee, hem had opgeruimd, maar de met donkere stof

beklede stoelen roken nog steeds een beetje naar sigaretten, benzine en pepermint. De motor startte tot mijn grote opluchting snel maar luidruchtig; hij kwam brullend tot leven en bleef met veel lawaai draaien. Tja, met een pick-up van deze leeftijd moest er wel iets mis zijn. De antieke radio werkte; een onverwachte meevaller.

Het was niet moeilijk om de school te vinden, hoewel ik er nog nooit geweest was. Hij lag, net als de meeste andere dingen, vlak langs de autoweg. Het was niet gelijk duidelijk dat dit een school was; ik merkte het alleen aan het bord waarop stond dat dit de Forks High School was. Hij zag eruit als een verzameling identieke gebouwen van donkerbruine bakstenen. Er stonden zoveel bomen en struiken dat ik aanvankelijk niet kon zien hoe groot de campus was. Waar was het gevoel dat dit een instituut is, vroeg ik me vol heimwee af. Waar waren de stalen hekken en de metaaldetectoren?

Ik parkeerde voor het eerste gebouw, waar een klein bord boven een deuring hing met *Secretariaat*. Er stonden verder geen auto's dus ik was ervan overtuigd dat je hier niet mocht parkeren, maar ik besloot binnen de weg te vragen in plaats van als een idioot in de regen rondjes te rijden. Met tegenzin stapte ik uit de hete cabine van de pick-up en volgde een klein stenen paadje met aan weerszijden donkere heggen. Ik haalde diep adem voordat ik de deur opendeed.

Binnen was het licht schel en het was nog warmer dan ik gehoopt had. Het kantoor was klein: een wachtgedeelte met klapstoelen, oranje gevlekte vloerbedekking, muren bedekt met aankondigingen en mededelingen, en een grote klok die luidruchtig tikte. Overal stonden planten in grote plastic potten, alsof het buiten niet al groen genoeg was. De ruimte werd in tweeën gedeeld door een lange balie, bedekt met bakjes van metaaldraad vol papperassen en op de voorkant waren talloze kleurige folders geplakt. Achter de balie stonden drie bureaus. Aan een ervan zat een grote vrouw met rood haar en een bril. Ze droeg een paars t-shirt, waardoor ik me gelijk overdressed voelde.

De roodharige vrouw keek op. 'Kan ik iets voor je doen?'

'Ik ben Isabella Swan,' vertelde ik en ik zag aan haar ogen dat ze meteen wist wie ik was. Ik werd verwacht, ongetwijfeld het onderwerp van roddels. De dochter van de wispelturige ex-vrouw van de chieft was eindelijk thuisgekomen.

‘Juist,’ zei ze. Ze groef door een vervaarlijk opgestapelde berg documenten op haar bureau tot ze vond wat ze zocht. ‘Hier heb ik je rooster en een plattegrond van de school.’ Ze liep met de papieren naar de balie.

Ze nam mijn rooster met me door, markeerde de snelste route naar alle lessen op de kaart, en gaf me briefjes mee die elke docent moest tekenen en die ik aan het eind van de dag weer moest inleveren. Ze glimlachte naar me en hoopte, net als Charlie, dat ik het hier in Forks leuk zou vinden. Ik glimlachte zo overtuigend als ik kon terug.

Toen ik terugliep naar mijn pick-up, begonnen er andere leerlingen te arriveren. Ik reed om de school heen achter de andere auto’s aan. Het was fijn om te zien dat de meeste auto’s al ouder waren, net als de mijne, en niet zo opzichtig. Thuis had ik in een van de weinige niet zo rijke buurten gewoond die het Paradise Valley District kent. Het was heel normaal dat er op de leerlingenparkeerplaats een nieuwe Mercedes of Porsche stond. De mooiste auto hier was een glimmende Volvo, en die viel op. Toch deed ik de motor uit zodra ik op een plekje stond, zodat het donderende lawaai geen aandacht zou trekken.

In de auto bestudeerde ik de plattegrond in een poging hem in mijn geheugen te prenten; hopelijk hoefde ik dan niet de hele dag met dat ding vlak voor mijn neus rond te lopen. Ik propte alles in mijn tas, hing hem over mijn schouder en zoog mijn longen vol lucht. Ik kan het, loog ik zwakjes tegen mezelf. Niemand zou me bijten. Ik ademde eindelijk uit en verliet de pick-up.

Ik hield mijn gezicht verborgen onder mijn capuchon terwijl ik naar de stoep vol tieners liep. Mijn eenvoudige zwarte jas viel niet op, merkte ik opgelucht.

Eenmaal voorbij de kantine was gebouw drie eenvoudig te vinden. Op de linkerhoek was een grote zwarte 3 op een wit vlak geschilderd. Ik voelde hoe mijn ademhaling langzaam veranderde in hyperventilatie toen ik de deur naderde. Ik probeerde mijn adem in te houden terwijl ik twee uniseks regenjassen naar binnen volgde.

Het lokaal was klein. De mensen voor me stopten gelijk achter de deur om hun jassen op te hangen aan een lange rij haken. Ik deed hen na. Het waren twee meisjes, de één een porseleinkleurige blondine, de ander ook bleek met lichtbruin haar. Mijn huid zou hier tenminste niet opvallen.

Ik bracht het briefje naar de leraar, een lange, kalende man die volgens het bordje op zijn bureau meneer Mason heette. Hij gaapte me aan toen hij mijn naam zag – echt heel bemoedigend – en natuurlijk kleurde ik bietrood. Uiteindelijk stuurde hij me naar een lege tafel achterin zonder me aan de klas voor te stellen. Het was lastiger voor mijn nieuwe klasgenoten om mij achterin aan te staren, maar op de een of andere manier lukte het hen toch. Ik hield mijn blik gericht op de leeslijst die de leraar me gegeven had. Hij was nogal standaard: Brontë, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Ik had alles al gelezen. Dat was een troost... en saai. Ik vroeg me af of mijn moeder me mijn map met uittreksels zou willen sturen, of dat ze dat oneerlijk zou vinden. In mijn hoofd hield ik verschillende discussies met haar terwijl de leraar maar doordreunde.

Toen de bel ging – een nasaal gezoem – leunde een slungelige jongen met een pukkelige huid en haar zo zwart als een olievlék over het gangpad om me aan te spreken.

‘Jij bent toch Isabella Swan?’ Hij zag eruit als het al te hulpvaardige schaakclubtype.

‘Bella,’ verbeterde ik. Iedereen binnen een straal van drie stoelen draaide zich om en keek naar me.

‘Waar is je volgende les?’ vroeg hij.

Dat moest ik nakijken in mijn tas. ‘Eh, maatschappijleer van Jefferson, in gebouw zes.’

Ik kon geen kant op kijken zonder nieuwsgierige blikken te zien.

‘Ik moet naar gebouw vier. Ik kan je de weg wijzen...’ Absoluut té hulpvaardig. ‘Ik ben Eric,’ voegde hij toe.

Ik glimlachte aarzelend. ‘Dank je.’

We pakten onze jassen en stapten de regen in, die weer was verhevigd. Ik zou zweren dat verschillende mensen zo vlak achter ons liepen dat ze ons konden afluisteren. Ik hoopte dat ik niet paranoïde werd.

‘Is het hier nou heel anders dan in Phoenix?’ vroeg hij.

‘Heel erg.’

‘Het regent daar niet veel, hè?’

‘Drie of vier keer per jaar.’

‘Wauw, hoe zou dat zijn?’ vroeg hij zich af.

‘Zonnig,’ kon ik hem vertellen.

‘Je ziet er niet erg bruin uit.’

‘Mijn moeder is half albino.’

Hij keek me dommig aan en ik zuchtte. Het zag ernaar uit dat wolken en gevoel voor humor niet samengingen. Nog een paar maanden en ik zou geen sarcastische opmerking meer kunnen maken.

We liepen weer om de kantine heen, naar de gebouwen bij de gymzaal. Eric liep mee tot aan de deur, hoewel het duidelijk was aangegeven.

‘Nou, succes,’ zei hij toen ik naar de knop tastte. ‘Misschien hebben we nog wat lessen samen.’ Hij klonk hoopvol.

Ik glimlachte vaag naar hem en ging naar binnen.

De rest van de morgen ging min of meer op dezelfde manier voorbij. Mijn wiskundeleraar, meneer Varner, aan wie ik alleen al vanwege het vak waarin hij les gaf een hekel had, was de enige die me voor de klas liet staan om mezelf voor te stellen. Ik stamelde, bloosde en struikelde over mijn eigen voeten op weg naar mijn plek.

Na twee lessen begon ik verschillende gezichten te herkennen. Er was altijd iemand die dapperder was dan de rest en zich aan me voorstelde, om vervolgens te vragen hoe ik het vond in Forks. Ik probeerde diplomatiek te zijn, maar over het algemeen loog ik veel. Ik had in elk geval geen plattegrond nodig.

Een meisje zat naast me tijdens zowel wiskunde als Spaans en ze liep met me mee naar de kantine voor de lunch. Ze was klein, een aantal centimeter kleiner dan mijn een meter zestig, maar door haar donkere, wild krullende haar leek het verschil niet zo groot. Ik kon me haar naam niet herinneren, dus glimlachte en knikte ik terwijl zij doorratelde over de leraren en de lessen. Ik deed geen moeite haar verhaal te volgen.

We zaten aan het eind van een volle tafel met een aantal van haar vriendinnen, die ze aan me voorstelde. Ik vergat al hun namen gelijk nadat ze die genoemd had. Ze leken onder de indruk van het feit dat zij gewaagd had mij aan te spreken. De jongen uit mijn Engelse les, Eric, zwaaide naar me vanaf de andere kant van de kantine.

Daar, in de kantine, tijdens mijn pogingen een gesprek te voeren met zeven nieuwsgierige vreemdelingen, zag ik hen voor het eerst.

Ze zaten in de hoek van de lange ruimte, zo ver mogelijk van waar ik zat.